

Arrest

nr. 277 390 van 14 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 13 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 24 maart 2020 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwierp het beroep tegen deze beslissing met het arrest nr. 241 903 van 6 oktober 2020. Verzoekster diende een cassatieberoep in bij de Raad van State, dat bij beschikking van 13 januari 2021 met nummer 14 142 niet-toelaatbaar werd verklaard.

1.2. Op 28 januari 2021 diende verzoekster een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 16 maart 2021 werd dit verzoek onontvankelijk verklaard. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing met het arrest nr. 266 487 van 11 januari 2022.

1.3. Op 21 januari 2021 werd ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24/03/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 06/10/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Schending van de wet, in het bijzonder:

- schending van de artikelen 62 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- schending van de artikelen 7 en 74/17, § 1 (non-refoulementsbeginself) van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) iuncto 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd;*
- schending van de zorgvuldigheidsplicht;*

Internationaal recht.

Artikel 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Recht op leven» luidt:

«1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) ten einde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) ten einde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.»

Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Verbod van foltering» luidt:

«Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.»

Nationaal recht.

Artikel 7 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt :

«Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]»

Toelichting. Het recht op leven (art. 2), het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (art. 3), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (art. 4, § 1) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet zijn absoluut (art. 7) en laten geen afwijking toe (art. 15, § 2 van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd). Hetzelfde geldt voor het beginsel non bis in idem (art. 4, § 3 van het Protocol nr. 7 bij hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd van 22 november 1984) .

Verwerende partij is als Hoge Verdragssluitende Partij gehouden tot het volle respect voor deze absolute rechten aan verzoekende partij gegarandeerd en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is, kan haar van deze respectverplichting niet ontslaan (EHRM 10 juni 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, §§ 11-12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, pp. 19-20).

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P.04.0849.N, p. 17) en a fortiori op voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 (RVV 8 februari 2016, nr. 161.519, § 2.3.2.2 ; DENYS, L. (2019). Overzicht van het vreemdelingenrecht. Heule: INNI publishers, p. 752).

De artikelen 2 iuncto 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd leggen aan verwerende partij een positieve verplichting op ((EHRM 27 oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; CASS 31 januari 2018, nr. P.18.0035.F; CASS 3 januari 2018, nr. P.17.1202.F; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625; RVS 29 mei 2018, nr. 241.624; RVS 8 februari 2018, nr. 240.691; RVS 28 september 2017, nr. 239.259; RVV Verenigd Kamers 26 september 2017, nr. 192.584, § 4.3.2).

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragssluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (HJEU 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, § 1199).

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing van hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, § 629).

3.2.

3.2.1. Met betrekking tot de nietigverklaring

In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:

[...]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat de te verwachten gevolgen van deze verwijdering dienen te worden onderzocht (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12).

Verwerende partij moet alvorens de bestreden beslissing te nemen een zo rigoreus mogelijk onderzoek voeren ten einde de schending van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd te voorkomen (EHRM 27 oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; CASS 31 januari 2018, nr. P.18.0035.F; CASS 3 januari 2018, nr. P.17.1202.F; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625; RVS 29 mei 2018, nr. 241.624; RVS 8 februari 2018, nr. 240.691; RVS 28 september 2017, nr. 239.259; RVV Verenigd Kamers 26 september 2017, nr. 192.584, § 4.3.2) en zij dient aan verzoekende partij voorafgaandelijk de mogelijkheid te verlenen daartegen de nodige tegenspraak te kunnen voeren (EHRM 27 oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; RVV Verenigd Kamers 26 september 2017, nr. 192.584, § 4.3.2).

Dit volgt eveneens uit de aanhef van artikel 7 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 die luidt: «onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in het internationaal verdrag».

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan - zoals gezegd - op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet wat supra werd besproken en hier als integraal herhaald dient te worden beschouwd.

Artikel 7, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luiden:

«Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]»

(eigen onderlijning).

De bewoording "kan" in voormelde artikel 7 houdt in dat verwerende partij een overweging dient te maken met betrekking tot de positieve verplichting ingevolge de meer voordelige internationaalrechtelijke bepalingen die op haar schouders rust opdat zij het beginsel van non-refoulement niet zou schenden. Deze overweging ontbreekt in casu volledig.

De gebonden bevoegdheid uitgedrukt door «moet» in de wettekst kan verwerende partij niet ontslaan van haar motiveringsplicht of voormelde onderzoeksplicht die ingevolge de positieve verplichtingen van de meer voordele internationaalrechtelijke bepalingen op haar schouders rust.

Lagere ingeroepen rechtsnormen die al of niet een gebonden bevoegdheid van verwerende partij opleggen kunnen de voormelde hogere rechtsnormen niet wijzigen of inperken.

Het maakt niet uit of de wetgever door het artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 2015 te wijzigen al of niet heeft getracht in welbepaalde gevallen verwerende partij een gebonden bevoegdheid op te leggen omdat een eenzijdig afgekondigde wettelijk voorschrift die tegen het verdragstelsel ingaat elke werking ontbeert.

Artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 verplicht verwerende partij tot een voorafgaandelijk onderzoek naar de eventuele schending van de meer voordelige internationale bepalingen zelfs al bevindt verzoekende partij zich in de gevallen 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van dit artikel 7 en dit in overeenstemming met hogervermelde positieve verplichtingen van verwerende partij. Verwerende partij dient haar internationaalrechtelijke verplichtingen na te leven.

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, nr. 106/77, Jur. 1978, § 629).

In elk geval dient de nationale rechter de hogere rechtsnorm in het bijzonder de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd die België als Hoge Verdragspartij binden, te respecteren en ambtshalve tegenstrijdige nationale bepaling buiten beschouwing laten.

Verwerende partij kan zich daarom niet verschuilen achter het argument als dat artikel 7, al. 1, 1° van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 aan haar een gebonden bevoegdheid oplegt.

De gebonden bevoegdheid is ondergeschikt aan het eerbiedigen van de grondrechten voortvloeiend uit het internationaal recht, dat primeert op het interne recht (RVV 23 februari 2017, nr. 182.471, § 3.3.2.4; RVV 23 juni 2016, nr. 170.460, § 2.3.2.3; RVV 8 februari 2016, nr. 161.519, § 2.3.2.2 ; DENYS, L. (2019). Overzicht van het vreemdelingenrecht. Heule: INNI publishers, p. 752) .

Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen noch uw Raad spreekt zich in de eerste asielaanvraag uit over de gevolgen van de bestreden beslissing (RVS 29 mei 2013, nr. 223.630, § 6.1; RVS (cassatie) 29 oktober 2020, nr. 14.035) en uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij voor wat haar zelf betreft enig onderzoek voerde minstens kenbaar maakt welke werkelijk bestaande en concrete feiten haar toelaten te oordelen of haar bestreden beslissing niet leidt tot de schending van de meer voordelige internationaalrechtelijke bepalingen zoals supra geciteerd.

Verwerende partij kan zich daarom niet in haar motieven beperken tot de loutere verwijzing naar de beslissingen van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en uw Raad opdat haar beslissing zou voldoen aan de wettelijke vereiste van afdoende motivering.

Het motief kan de bestreden beslissing niet schragen.

Een asielzoeker dient niet over geldige reis- of verblijfsdocumenten te beschikken.

Het motief: niet in het bezit te zijn van de vereiste documenten in de zin van artikel 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 kan evenmin verwerende partij van de hiervoor besproken positieve verplichting ontslaan.

Het motief kan de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Om voorgaande redenen en bij gebrek aan onderzoek minstens kenbaarheid ervan is verzoekende partij niet in staat zich terdege te verweren.

Doordat verwerende partij geen deugdelijk en rigoureuus onderzoek voerde in zake de mogelijke schending van het verbod op refoulement handelde zij onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen. In onderhavig beroep is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot het uitoefenen van een wettigheidscontrole: zij kan haar beslissing niet in de plaats van de bestreden beslissing stellen of de hierboven vastgestelde tekortkomingen herstellen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

3.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dient te worden opgemerkt dat dit artikel de overheid verplicht om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde bepaling, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Dit zijn de determinerende motieven waarop het bestreden bevel is gesteund. Artikel 52/3, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd wordt aan de vreemdeling die op het grondgebied verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten en waarvan het verzoek om internationale bescherming geweigerd werd. Er blijkt niet dat verzoekster op het ogenblik van de bestreden beslissing in afwachting was van de behandeling van een door haar ingediend verzoek om internationale bescherming. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de voormelde rechtsgronden ontoereikend zijn, kan zij dan ook niet worden gevolgd.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat verweerder gehouden is om een rigoureuus onderzoek te voeren teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM te voorkomen en dat een dergelijk onderzoek niet blijkt uit de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, behelst artikel 3 van het EVRM echter geen dergelijke uitdrukkelijke motiveringsplicht. Ook in artikel 7 van de vreemdelingenwet kan geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen. Verzoekster verduidelijkt niet op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Er dient te worden geconcludeerd dat er voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Zoals verzoekster zelf aanvoert, is in artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wel bepaald dat hogere verdragsrechtelijke normen zich kunnen verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In dit opzicht voert verzoekster aan dat het bestreden bevel een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Dit artikel bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Verzoekster betoogt dat in de eerste weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal van 24 maart 2020 en in het arrest van de Raad met nummer 241 903 van 6 oktober 2020 geen uitspraak gedaan wordt over de gevolgen van het bestreden bevel. Ook uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoekster niet dat verweerder enig onderzoek voerde in het kader van artikel 3 van het EVRM.

Zoals ook door verzoekster aangehaald, diende zij op 13 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in dat op 24 maart 2020 geweigerd werd. In het kader van dit verzoek werd er reeds een onderzoek uitgevoerd in het licht van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Er werd geconcludeerd dat er geen redenen zijn om aan verzoekster de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad met het arrest met nummer 241 903 van 6 oktober 2020. Verzoekster betoogt dan wel dat in het kader van deze procedure geen rekening gehouden wordt met de gevolgen van het onderhavige bevel, toch verduidelijkt zij met deze argumentatie niet waarom de beoordeling van artikel 3 van het EVRM niet langer relevant is. Zij laat na om nieuwe concrete elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat zij een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Volledigheidshalve dient er bovendien te worden opgemerkt dat verzoekster na de afgifte van het onderhavige bevel een volgend verzoek om internationale bescherming indiende dat werd geweigerd op 16 maart 2021. Ook in het kader van deze procedure werd een onderzoek gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM en werd er geconcludeerd dat een schending van voormelde bepaling niet aannemelijk gemaakt wordt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 2 van het EVRM, dient de Raad vast te stellen dat verzoekster nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing een schending uitmaakt van deze bepaling. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift echter op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het enig middel is in dit opzicht dan ook niet ontvankelijk.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT